

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: J. R.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín, v řízení o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 09. 2015, č. j. 3944/DS/2015, JID: 124700/2015/KUUK/Ne**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16. 09. 2015, č. j. 3944/DS/2015, JID: 124700/2015/KUUK/Ne, **se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11.228,- Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 09. 2015, č. j. 3944/DS/2015, JID: 124700/2015/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 04. 2015, č.j. MM/OK/PD/68610/14/R, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu

způsobenou provozem vozidla (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“), kterého se dopustil tím, že dne 28. 10. 2014 v 14:45 hodin, v Ústí nad Labem, ulici Klíšská, při provozu motorového vozidla reg. zn. „X“ nepředložil Polici České republiky, jakožto řidič předmětného vozidla, zelenou kartu - mezinárodní osvědčení prokazující skutečnost, že k vozidlu byla uzavřena smlouva o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že se domnívá, že skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně, na jehož základě bylo vydáno napadené rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Oba správní orgány vydaly svá rozhodnutí pouze na základě úředních záznamů. Žalobce názor žalovaného rozporoval v podaném odvolání s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 04. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67, dle kterého nelze úřední záznam považovat za důkazní prostředek. Žalobce nepopírá, že se nezúčastnil ústního jednání, avšak nesouhlasí s vyjádřením žalovaného, že správní orgán I. stupně učinil v řízení všechny potřebné kroky před vydáním rozhodnutí a že to byl právě žalobce, který nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce není povinen aktivně vystupovat v řízení před správním orgánem a navrhopvat důkazy k prokázání své nevinny. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 01. 2014, č. j. 5 As 126/200-68, vyplývá, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to včetně zajištění důkazního materiálu. Správní orgány přisoudily úřednímu záznamu jakožto důkaznímu materiálu tzv. privilegovanost, čímž jej povýšily mezi důkazy exaktní povahy, které jsou jen těžko zpochybnitelné. Avšak úřední záznam sepsaný policistou takové postavení důkazu nemá a ani mít nesmí. Žalobce svůj nesouhlas s přestupkem vyjádřil již na místě údajného spáchání přestupku, když odmítl zaplatit blokovou pokutu. Správní orgány tak mohly z tohoto jednání dovodit existenci rozporu mezi tvrzením žalobce a policistů a měly tak přistoupit k provedení výslechů, které žalobce navrhoval.

Žalobce v průběhu správního řízení rozporoval skutkový stav, když namítal, že zelenou kartu měl, ale policistům se pouze nelíbilo její poškození. Toto své tvrzení chtěl prokázat svědeckou výpovědí spolujezdkyně, která jednání mezi žalobcem a policisty slyšela, neboť bylo otevřené okno. Žalovaný však této námitce nevyhověl, výslech neprovedl a své jednání zdůvodnil tím, že svědkyně byla uvedena jako spolucestující a ze žádného záznamu nevyplývá, že by byla přítomna u jednání žalobce s policisty. Žalobce považoval úvahu správního orgánu za absurdní, poněvadž v praxi by to znamenalo možnost vyslechnout pouze policistu, který protiprávní jednání řešil, ale jeho kolegu již nikoli, protože nebyl přítomen danému jednání. Zdůvodnění žalovaného proč neprovedl důkaz svědeckou výpovědí spolujezdkyně, považuje žalobce za jednoznačné pochybení, které zapříčinilo vznik vady v řízení. Správní orgán I. stupně by mohl odmítnout provést svědeckou výpověď za předpokladu, že by skutkový stav byl jinými důkazními prostředky zjištěn. V konkrétním případě tomu tak rozhodně nebylo, když jediným podkladem byl úřední záznam o oznámení přestupku.

Nad rámec výše uvedeného žalobce dále namítal, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, když mu nebylo sděleno, která úřední osoba bude o jeho odvolání rozhodovat, ačkoli o tuto informaci sám požádal. Žalovaný pouze žalobci sdělil, že nepovažuje za důležité mu tuto informaci poskytovat, neboť na webových stránkách krajského úřadu je možné zjistit seznam pracovníků zabývajících se danou problematikou. Dle žalobce

je takové vyjádření nedostatečné, když krajský úřad nemá povinnost uvádět seznam všech svých zaměstnanců a navíc není zcela zřejmé, pod který odbor či oddělení bylo jeho odvolání zařazeno. Žalobce není povinen prověřovat všechny zaměstnance odboru dopravy, aby z jejich strany zjistil poměry k účastníkům, zástupcům a věci samé. Při takové logice, by rovněž soud nemusel poučovat účastníky řízení o složení rozhodujícího senátu či samosoudce a pouze odkázat na veřejný seznam soudců vedený Ministerstvem spravedlnosti. Žalobce s ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Žalovaný trval na názoru, že rozsudek Nejvyššího správního soudu, na který žalobce poukázal v souvislosti s rozhodnutím na základě úředních záznamů, nepřiléhá k dané věci, neboť správní orgán I. stupně učinil v řízení všechny potřebné kroky. Naproti tomu sám žalobce se zkrátil na svých právech, když se správním orgánem I. stupně nespolečně pracoval. Žalobce byl předvolán k výslechu, avšak prostřednictvím zasláné písemnosti sdělil, že výpověď odepírá. Správní orgán I. stupně vydal příkaz o uložení pokuty, proti kterému sice podal žalobce odpor, ale zároveň neuplatnil žádné námítky, kterými by projevil nesouhlas se sděleným obviněním. Navíc se bez řádné omluvy nedostavil k ústnímu jednání. Z uvedeného je tedy zřejmé, že ze strany správního orgánu I. stupně byly žalobci poskytnuty veškeré možnosti, které mu umožňovaly navrhopvat důkazy pro svoji obhajobu a účinně se hájit. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a žalobcem uvedenému usnesení Nejvyššího správního soudu týkající se povinnosti správního orgánu zjistit stav věci a důkazní materiál, žalovaný sdělil, že tento závěr byl vytržen z kontextu, neboť v dalším textu se píše, že využije-li obviněný ze spáchání přestupku práva mlčet, nelze správnímu orgánu uložit povinnost domyslet si všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a vypořádat se s nimi v rozhodnutí.

K tvrzení žalobce, že správní orgány měly k dispozici svědky, jejichž totožnost byla zřejmá ze spisu a jejichž svědecké výpovědi by přispěly k úplnému zjištění skutkového stavu, žalovavý uvedl, že žalobce během probíhajícího řízení jím uvedené skutečnosti nepožadoval a první zmínka o svědeckých výpovědích byla z jeho strany učiněna až v odvolání. Žalovaný dále pak upozornil na lživá tvrzení žalobce ve věci nesdělení jména úřední osoby, která bude o podaném odvolání rozhodovat, neboť v napadeném rozhodnutí byl uveden odkaz na internetové stránky Krajského úřadu Ústeckého kraje, sekce Doprava, kde je uveden jmenovitý seznam oprávněných osob oddělení dopravně správní agendy, do jejichž pravomocí spadá odvolací řízení ve věcech přestupků a deliktů podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), včetně čísel kanceláří a koncovek telefonních linek. Žalovaný je toho názoru, že jednání žalobce bylo pouze účelové a tyto informace požadoval z důvodu následných obstrukcí. Odvolací orgán není schopen sdělit s předstihem jméno osoby, která bude o odvolání rozhodovat, jelikož jednotlivé spisy jsou přidělovány konkrétním úředníkům, až po jejich doručení systémem „padni komu padni“. Odvolací orgán nemusí být nutně v osobním kontaktu s účastníkem řízení, avšak pokud měl žalobce tak enormní zájem o jméno oprávněné úřední osoby, mohl svůj dotaz vznést po postoupení spisu odvolacímu orgánu, který by mu byl již schopen odpovědět. Nad rámec výše uvedeného žalovaný poukázal na skutečnost, že se ve své rozhodovací praxi neshledal s jinými právními zástupci, kromě skupiny osob vyskytujících se kolem zástupce žalobce, kteří by požadovali jména oprávněných úředních osob.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 30. 10. 2014 byl správnímu orgánu I. stupně Policii České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Ústí nad Labem, oddělení hlídkové služby, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 28. 10. 2014 v 14:45 hodin v ulici Klíšská, kdy jako řidič osobního automobilu tovární značky VOLKSWAGEN PASSAT VARIANT 3C, reg. zn. „X“, nepředložil při silniční kontrole zelenou kartu. Řidiči bylo sděleno, že svým jednáním porušil § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Na místě spáchání přestupku bylo sepsáno oznámení přestupku, ke kterému se řidič nevyjádřil a odmítl jej podepsat. V době silniční kontroly se ve vozidle nacházela spolujezdkyně paní Kateřina Radochová. Na výzvu správního orgánu I. stupně k podání vysvětlení se žalobce rozhodl odeprít výpověď, neboť by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku stíhání pro spáchání přestupku.

Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 04. 02. 2015 byl vydán příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. V návaznosti na podaný odpor bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo 18. 03. 2015 bez osobní účasti žalobce a jeho zmocněnce. Během jednání byly provedeny důkazy a následně správní orgán I. stupně dne 20. 04. 2015 vydal rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/68610/14/R, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku.

Dle ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla při provozu vozidla na pozemní komunikaci je jeho řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie České republiky. To neplatí pro řidiče vozidla s výjimkou z pojištění odpovědnosti a řidiče cizozemského vozidla, jehož pojištění odpovědnosti je zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu.

Dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako řidič vozidla v rozporu s § 17 odst. 1 nepředloží zelenou kartu, nebo doklad o hraničním pojištění.

Dle ust. § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla za přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu od 5 000 Kč do 40 000 Kč, za přestupek podle odstavce 1 písm. b) pokutu od 2 500 Kč do 20 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. c) pokutu od 1 500 Kč do 3 000 Kč. V blokovém řízení lze za přestupek podle odstavce 1 písm. c) uložit pokutu do 1 500 Kč. V příkazním řízení lze za přestupek podle odstavce 1 písm. a) uložit pokutu 5 000 Kč.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, spočívající ve vydání rozhodnutí pouze na základě písemných důkazů - úředních záznamů.

Nejen Nejvyšší správní soud (např. rozsudek ze dne 22. 01. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dále pak rozsudek ze dne 29. 05. 2016, č. j. 10 As 25/2014-48, anebo rozsudek ze dne 22. 05. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, dostupných na www.nssoud.cz), ale rovněž i Ústavní soud (nález ze dne 11. 03. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), se již nesčetněkrát zabýval otázkou, jak hodnotit situaci kdy bylo vydáno rozhodnutí postavené na jediném důkazu a to úředním záznamu. Dle ustálené judikatury úřední záznam představuje jednostranný právní úkon správního orgánu, jenž nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu jako podnět ke zvážení dalšího postupu. Pořízení úředních záznamů tak nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Úřední záznamy jsou sice jako důkazní prostředky přípustné, avšak pro potřeby správního trestání nemohou bez dalších důkazů postačovat. Zvláště v případech, kdy sám obviněný svou vinu popírá. Dokazování tak nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné využít jiných důkazních prostředků.

V daném případě bylo vydáno rozhodnutí, které bylo postaveno na jediném důkazním prostředku a to úředním záznamu (oznámení o přestupku), ve kterém bylo zasahujícími policisty uvedeno, že žalobce se dopustil přestupku, když nepředložil doklad o sjednaném pojištění (zelenou kartu). Žalobce odmítl úřední záznam podepsat, během celého správního řízení svoji vinu popíral a navrhoval provedení výsledku policistů a své spolujezdkyně. Správní orgán I. stupně ani žalovaný však takové možnosti nevyužily, čímž zjevně pochybily. Oba správní orgány se spokojily s minimem podkladů, upustily od dalšího dokazování a dospěly k žalobcově vině na základě jediného důkazního prostředku, který navíc není nezpochybnitelné povahy. Soud proto s ohledem na výše uvedené shledal námitku žalobce důvodnou, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který nemá oporu ve spise, což je vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Druhá žalobcová námitka plně navazuje na již zde uvedené a to neprovedení důkazů, jež jsou potřebné pro řádné prošetření věci.

Dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Dle ust. § 50 odst. 2 věty první a odst. 3 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je

správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Dle ust. § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

V daném případě žalobce navrhl provedení výslechu obou zasahujících policistů a jeho spolujezdkyně, neboť kategoricky odmítal, že by nepředložil doklad o sjednaném zákonném pojištění vozidla (zelenou kartu). Žalobce uvedl, že doklad předložil, ale zasahujícím policistům se nelíbilo jeho poškození, což chtěl dokázat svědeckou výpovědí své spolujezdkyně. Jak již bylo výše uvedeno, správní orgán I. stupně neprovedl výslech zmíněných osob, neboť shledal, že v provedeném důkazním řízení nashromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalovaný se se zjištěnými závěry správního orgánu I. stupně plně ztotožnil a rovněž neprovedl navrhované výslechy.

Soud konstatuje, že se žalobci podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění a bylo na správních orgánech, aby je v dalším řízení potvrdily nebo vyvrátily, což však neučinily. V řízení o přestupcích je správní orgán z úřední povinnosti odpovědný za zjištění skutečného stavu věci a veškerých okolností svědčících ve prospěch i v neprospěch obviněného. Vina obviněného tak musí být prokázána způsobem nevzbuzujícím pochybnosti a za tímto účelem musí vždy provést potřebné důkazy. Provedení důkazu výslechem svědků mohlo mít na posouzení skutku zcela zásadní vliv. Zjevný rozpor mezi tvrzeními zasahujících policistů a žalobce bylo nutné objasnit v rámci důkazního řízení. Výslech zasahujících policistů případně spolujezdkyně ani jeden ze správních orgánů neprovedl a k prokázání viny žalobce se spokojily, jak již bylo uvedeno výše, s jediným důkazním prostředkem, který však bez dalšího nelze považovat za dostatečný. V těchto skutečnostech spatřuje soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle ustanovení § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Argumentaci žalovaného založenou na pozdním uplatnění nových důkazních návrhů v rámci odvolacího řízení považuje soud za chybnou. Z ustálené judikatury je zcela zřejmé, že v řízení o přestupku není možné aplikovat ust. § 82 odst. 4 správního řádu, který neumožňuje účastníkům řízení uplatňovat v odvolání nové skutečnosti a důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dostupného na www.nssoud.cz). Správní orgán v řízení o přestupku je povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. To jistě znamená činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu bez ohledu na míru procesní aktivity či procesní lhostejnosti účastníka řízení. S procesní aktivitou uplatněnou v pozdější fázi řízení o přestupku, se musí správní orgán vypořádat. V projednávané věci tak měl žalovaný přihlídnout k žalobcem navrhovaným důkazům a případně provést výslech zasahujících policistů a žalobcovy spolujezdkyně. S ohledem na výše uvedené je tak zřejmé, že oba správní orgány svým jednáním zatížily napadené rozhodnutí vadou dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť jejich skutková zjištění nemají dostatečnou oporu ve správním spisu.

Poslední žalobcová námitka směřovala k procesnímu pochybení žalovaného, když jej ani přes výslovnou žádost nevyrozuměl o oprávněných osobách, jež by měly rozhodovat o jeho podaném odvolání.

Dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.

Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je především zajištění transparentnosti správního řízení a to tak, aby v řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, které by mohly vést řízení v neprospěch účastníka ve vztahu podjatosti. Správní orgán má proto povinnost informovat účastníka řízení o oprávněných osobách pokud o to požádá. Žalovaný zaslal odkaz na veřejně dostupné oficiální webové stránky Krajského úřadu Ústeckého kraje, avšak odkaz na seznam osob, ze kterého není jasné patrné, komu případně konkrétní případ, je z hlediska procesních požadavků nedostačující. Proto lze postup žalovaného, jenž žalobce i přes jeho výslovnou žádost neinformoval o osobách oprávněných rozhodnout o podaném odvolání, považovat za vadu řízení. Nicméně, ne každá vada řízení způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. I přesto, že se žalovaný dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, neboť ani poté co žalobce zjistil, kdo bude ve věci rozhodovat, nenamítal podjatost této konkrétní úřední osoby. Nejedná se tak o vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Soud tak shledal námitku žalobce nedůvodnou.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. v návaznosti na ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný je s ohledem na ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11.228,- Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1.428,- Kč odpovídající 21% DPH z částky 6.800,- Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5. června 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová